

Příběh o Betynce

Dlouho jsem přemýšlela, kde a jak svoje vyprávění začít. V úvodu se chci představit a seznámit vás s pohnutkami, které předcházely rozhodnutí přivést si domů právě Betyнку a jak jsem Bety objevila.

Jsem matka dvou dospívajících dětí a spolu s nimi, s manželem a třemi psíky jsme donedávna žili v tomto složení v malém domečku kousek od Slaného. Mopse Roberta a labradorku Elinku jsme si pořídili od štěněte, do francouzské buldočky jsem se zamilovala, když jsem ji viděla u chovatelky v kotci. Dilinku jsem si odvezla o 2 měsíce později, po jejím dalším a posledním porodu, bylo jí 6 let a prožila u nás myslím krásných dalších 7 let. Byla hodně zdravotně poznamenána pobytem v kotci, měla několik operací uší, protože je měla rozkousané od ostatních psů v kotci, chronický zánět uší, záněty mléčných žláz, později zánět dělohy, trvale vysychání slzných kanálků, s venčením byl neustále problém, z kotce nebyla zvyklá, ale byla to úžasně vděčné a milé stvoření, které jsem měla moc ráda. Ano, píšu v minulém čase, protože v září prodělala mozkovou příhodu, po které částečně ochrnula, projevila se u ní silná stařecká demence, nemohla jíst. Chodila neustále na jednom místě pouze dokola a narážela hlavičkou do zdí. Nechala jsem jí udělat u veterináře veškeré testy na funkčnost orgánů – vše fungovalo, jen mozek ne. Dostala léky na prokrvení mozku, nastalo nepatrné zlepšení, ale pouze na týden. Neměla jsem sílu ukončit její život, tak jsem vyklidila a vypořadila ložnici molitanem, aby si neublížila, krmila jí kojeneckou lahví, na hlavičku dostala molitanovou čepičku a byla se mnou ještě 3 další týdny. Pak přišla další mozková příhoda, kdy už sám veterinář doporučil se s ní rozloučit. Bylo to hodně těžké a 26. října mi Dilinka umřela v náručí. To byla ona:

Přestože máme ještě dva psy, v domě bylo najednou ticho a strašně smutno, Dilinka všem moc chyběla. Najednou jsem měla spoustu času, který jsem dříve věnovala péči o Dilinku a strašně mi to vše chybělo. I loužičky v bytě, i noční vstávání k ní. Neměla jsem sílu odřené zdi v ložnici, jak tu chodila dokola, očistit a vymalovat a přiznám se, že je tu mám takhle pořád. Několik dní jsem nemohla

existovat ani v práci ani doma, byla jsem v té ložnici zavřená, stále jsem plakala a nemohla se s její smrtí smířit. Byla jsem rozhodnutá, že už nikdy tohle podstoupit nechci a žádného nového psa si nepořídím.

O pár dní později jsem otevřela v té samé ložnici notebook, prohlížela jsem si fotky francouzských buldočků, smutnila po Dilince a náhodou našla stránky francouzských buldočků a tento článek:

Chudinka v Bruntále - Dobrý den, rada bych upozornila na fenku buldočka v Bazoši, je k darování a je to inzerát bez fotky, Byli jsme se na fenku podívat protože by jsme chtěli druhého psa, ale ta byla v tak hrozném stavu, bez chlupů, holé lysiny na zádech, zanícené vrásky kolem čumáčku, hrůza. Slečna nám lhala do očí že jí zachránila z útulku atd.... tam by jí asi bylo líp. Můžete někdo pomoci? Asi by se hodila nějaká pomoc odborná, ne-li to nahlásit někam na ochranu zvířat? Prosím o radu co podniknout.....

A v tu chvíli jsem věděla, že je to asi osud, který chtěl, abych právě já četla tuhle zprávu a začala se přes stránky francouzských buldočků pít po informacích o této fence jménem Blacky. Přiznám se, že mi strašně Dilinku připomínala, ani ona tenkrát neměla srst. Sehnala jsem telefonní číslo na majitelku psa, prý si Blacky nemohou nechat, protože mají štěně pitbulteriéra a nesnesou se. Psala mi sms, že mě musí upozornit, že změnou stravy nemá srst. Prosila jsem jí, aby mi zaslala fotky Blacky emailem, že bych ji chtěla vidět, protože bydlím stovky kilometrů daleko a jen tak se přijet podívat, je pro mě příliš komplikované. Fotky jsem obdržela, moc se mi líbila a najednou jsem věděla, že zase buldočku, i když nemocnou, chci.

Když jsem s tímto rozhodnutím seznámila rodinu, manžel slíbil, že mi s ní pomůže, dcera se smála, že to tušila, jen syn z toho radost neměl. Chodí ze školy první domů a vždy po příchodu ho čekaly doma „rajony“. Dilinka to prostě nevydržela, v sobotu a v neděli, když jsem venčení pohlídala /musela chodit každé 2 h/, tak problém nebyl, ale v pracovní dny to bylo doma nadělení. Proto se syn bránil, že už uklízet nechce a že to bude znovu a já mu musela dát zapravdu. Zjišťovala jsem další informace od majitelky, konkrétně ohledně venčení, prý žila někde na chodbě, kde si mohla jít ven kdykoli chtěla, takže na pravidelné venčení zvyklá nebyla. A prý by mohl být problém v soužití s ostatními psy, protože na ně útočila.

Všechny informace a fotografie jsem předávala dál lidem, kteří mi fandili a psali na stránkách Frbul týmu (milovníků francouzských buldočků), tam mi paní Eva napsala, že fotky, které mi majitelka poskytla, nejsou vůbec aktuální, že je fenka v daleko horším stavu a že musí odtamtud pryč. Znovu jsem diskutovala se synem, ale musela jsem uznat, že má pravdu, že je možné, že by fenka měla s venčením problém. Navíc, že by se psi nemuseli snést. Fenky jsem se s krvácejícím srdcem vzdala, znovu seděla v ložnici a brečela, jak mi jí bylo líto. Na Frbul jsem to vše napsala, někteří lidé mě odsoudili, z toho mi bylo hodně zle, někteří mě přesvědčovali, ať to nevzdávám a zkusím to. Ale hlavně hledali další řešení, jak Blacky alespoň provizorně umístit někam jina. A za to jim patří dík. Přemýšlela a plakala jsem další týden a pak za mnou přišel syn – „**Mami prosím Tě vezmi si ji, už na Tebe nemůžu koukat, jak tu pořád brečíš**“. A bylo rozhodnuto. Vlíil mi optimismus do žil a rozjela jsem akci, doma jsem vše připravila, přestěhovala ložnici, aby měla Bety (už předem dostala nové, pro mě roztomilejší jméno), u mě u postele pro pelíšek víc místa, zařídila vše potřebné v práci, naplánovala jsem si, že pro ni pojedou ve čtvrtek, v pátek jsem měla dovolenou a domluvenou prohlídku Bety u veterináře a strašně jsem se na ni už těšila. Ve středu večer jsem ještě majitelce

volala, bylo dohodnuto, že mi ji dovezou do Brna, a já zase měla domluveno, že mi s přepravou Betyňky v autě pomůže dcera, která v Brně studuje a ve čtvrtek jezdí domů. Vše bylo předem naplánováno a připraveno do nejmenších detailů. Jenže všechno dopadlo jinak. Ještě ten večer jsem zjišťovala podrobnosti o krmivu, které Bety dávají, chtěla jsem i vzorek na 1 den, zjišťovala jsem očkování, chtěla jsem očkovací průkaz – ten prý má veterinář a zrovna odjel na dovolenou, no zkrátka vyptávala jsem se asi moc. Pak ještě chtěli nějaké peníze, což předem nebylo domluvené, řekla jsem jim na to svůj názor a výsledkem bylo to, že mi přišla sms, že mají ještě další dva zájemce a že mi ji nedají. Věděla jsem, že to není pravda, proto mi bylo líto, že tam zase bude živořit. Okamžitě jsem kontaktovala všechny na Frbulu, paní Eva zřídila rubriku **MORAVÁCI OKOLO BRUNTÁLU POTŘEBUJEME POMOC!!!!!!!!!!**, kde oslovila všechny lidi, kteří mi fandili, aby pomohli a někdo mi Betyňku vyzvedl. A tak mi pomohla Katka, která okamžitě po práci ještě v ten čtvrtek nasedla s bratrem do auta, Bety vyzvedla, koupila ji do auta dobroty a vezla mi ji naproti. Já ubrečená letěla po dálnici na Brno a na Hranice na Moravě, kde jsme si Betyňku předali a hned jsem frčela zpátky domů. Katce s bratrem jsem strašně vděčná, jsou to velmi milí lidé, kteří mi opravdu pomohli.

Betyňka byla hned velmi milá a mazlivá, a v šeru v autě mi ani nepřišla tak zbědovaná. Byla to taková malá černá koule, jen se z ní linul neuvěřitelně silný zápach. Přijela jsem s ní domů kolem půlnoci, původně jsem jí chtěla hned vykoupat, ale na světle v bytě jsem viděla krvavé rány v kůži, tak jsem měla strach, abych jí ještě neublížila a vyčkala jsem na druhý den na kontrolu u veterináře. Měla jsem doma připravené ampule proti blechám, ale ani tuto vakcínu jsem jí do té zanícené kůže nedávala, jen tabletu na odčervení. Ta první noc byla trochu krušná, nespala, stále se drbala, celou noc jsem měla ruku z postele na ní a hladila jí, aby byla klidná. Ráno jsem jela s Betyňkou k veterináři. Ten se zhrozil v jakém je stavu a stanovil diagnózu. Srst nevypadala změnou granulí, jak uváděla majitelka, ale Bety trpí nevy léčitelnou alergií – atopickým ekzémem.

A protože veterinář věděl, jak moc jsem si užívala s Dilinkou, nemohl pochopit, proč jsem si nepořídila tentokrát už zdravé štěně a jdu do toho znovu a ještě v mnohem horší formě. Ale pro mě je důležité, že to vím já. Betyňka dostala vitamínovou injekci, speciální šampon se sírou na koupání a měli jsme přijít na kontrolu za 10 dní. Vařila jsem jí dietní stravu, vykoupala jí, paní z Frbulu mi poradila, že je dobré jí pořídít bavlněné tričko na tělo, aby se nemohla tolik škrábat. To zafungovalo.

A přišlo seznámení s ostatními psy. Když poprvé vběhla do kuchyně, oba psi vytřeštili oči – asi si mysleli, že se vrátila Dilča. Labradorka si lehla na záda, jako to dělala před Dilinkou a Robert odešel do ústraní – jako s Dilinkou. Vše proběhlo úplně v pohodě, Bety si zjedнала pořádek – ona na gauči, ostatní na zemi a zpočátku je odháněla i od misky s vodou.

Sice jsem se smála, ale musela jsem jí pokárat. Je prostě skvělá. A venčení? Absolutně žádný problém. Jde ke dveřím a bez problémů se vyčůrá. Navíc je úžasně milá, že odzbrojila i zarputilého syna a chce od něho chovat a on taje. Musím říct, že za ty necelé dva měsíce, co s Betynkou žijeme, je u ní změna vizáže viditelná. Při první kontrole byl veterinář velmi spokojen, ztvrdlá kůže na břicho změkla, i na packách, postupně zarůstá, lysinky už mizí a krvavé šrámy jsou taky pryč. Jen měla problém s ušima, dostala antibiotika, ale to už je snad taky v pořádku. Sehnala jsem jí spoustu kojeneckých bavlněných overalů, to jí hodně pomáhá, aby se tak neškrábala a přísně dohlížím na dodržování diety. Do budoucna nás ještě čeká operace očička – vrůstá jí tam řasa, ale to prý až časem, až si na nás více zvykne. Není to akutní. Asi po 14 dnech pobytu jsme si s dcerou všimly, že nám strašně zhubla, že z té černé kuličky se nám tvaruje klasická buldočí postava a zjistily jsme, že ona byla vlastně tak strašně oteklá tou alergií. Asi musela opravdu hodně trpět, to svědění bylo strašné. Mám z ní velkou radost, sice si vůbec neumí hrát, ale je o to víc mazlivá a pokud jsem doma, mám ji pořád na klíně. To je její hra. A pelíšek? Tak tam byla jen tu první noc, co jsem jí přivezla a pak zjistila, že u mě v posteli je taky dobře. A já vlastně byla ráda. Víím, že bych to asi neměla psát, odborníci mě odsoudí, ale pelíšek u postele jsme zrušili a dali ho do kuchyně, kde může ležet přes den, když vařím. Mně je s ní v posteli dobře a hotovo.

Teď na Vánoce jsem Betyнку chtěla seznámit s rodiči, kteří bydlí v Jaroměři a tak jsme si my holky udělaly výlet. Netušila jsem, jaký dopad to bude mít. Už jen cesta autem byla velmi dlouhá, Bety byla nervózní a zvracela. Rodiče bydlí ve velkém domě s velkou tmavou chodbou a tam když jsme spolu vstoupily, Bety nechtěla jít dál. Zrychleně dýchala – to dělá vždy, když je rozrušená, vzala jsem jí do náruče a musela přenést, úplně kvílela, než jsme tou chodbou spolu prošly. V novém prostředí byla také velmi neklidná, nechtěla jíst a večer nemohla spát. Pak jsem zjistila, že se strašným způsobem osypala velkými červenými skvrnami, tak jako nikdy, co u mě byla. I přes ten špatný zážitek je to pro mě dobrá zpráva, protože víím, že u ní zřejmě alergii vyvolává stres a špatná psychika, změna prostředí jí nesvědčí a dnes už víím, že je pro ni jednodušší zůstat doma a počkat, až se vrátím. Já se zaměřila na stravu, ale u ní zřejmě spouštěčem je něco jiného. Potřebuje klid a jisté rodinné zázemí a já víím, že je tu opravdu DOMA, protože po návratu od rodičů se uhnízdila zase na svém gauči a na posteli a bylo vidět, jakou velkou radost z návratu má. Asi chudinka měla strach, že ji někam vezu a ta tmavá chodba je znamením, že asi na takové tmavé chodbě žila a má z toho trauma. Dnes s odstupem si myslím, že nebyla týrané zvíře, jak původně psala paní Eva, ale pouze díky své nemoci byla odsunuta na druhou kolej – do tmavé chodby, aby neobtěžovala. A ona přitom tak strašně

potřebuje náruč a musím říct, že si všechny návštěvy, které u nás byly, získala právě svým mazlivým přístupem a vždycky jde z ruky do ruky.

Zpočátku nechtěla chodit vůbec ven, jen na zahrádku, u vrátek vždy „vrostla do země“, asi měla také pocit, že ji chci někam odvézt, ale několikrát jsem jí vzala na „kávu“ k paní sousedce a teď chodí už moc ráda. A už jsme byly spolu i na špacíru proběhnout se po poli.

Je vidět, že potřebuje více času na to, aby pochopila, že už u nás zůstane a že ji nikomu nedám. Vždyť co bych si bez ní počala. Občas jdeme spolu rozsvítit Dilince svíčku na místo, kde odpočívá a to je mi po duši moc dobře. TAK A TO JE VŠE.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří mi pomohli, ať už konkrétním činem či jen slovně. Nechci tu nikoho jmenovat, protože bych určitě na někoho zapomněla, ale jsou to všichni z diskusního fóra Frbulu – stránek francouzských buldočků. Jsou to milí lidé, kteří umí pomoci – klasickou ukázkou je předvánoční sbírka na operaci očka Betyňky /z útulku ze Znojma/. Jsem ráda, že takoví lidé jsou a jsem jim já a myslím, že i moje Bety, MOC VDĚČNÁ. Měla jsem díky nim, a myslím, že i Bety, KRÁSNÉ VÁNOCE.

Díky vám všem za šťastný konec příběhu o Betynce – takových šťastných konců, šťastných lidí a šťastných buldočků více.

Šťastná Alena a Bety.

